

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ κ. Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ

Ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Σ. Μπαλάνος ἐπικριθεὶς ὑπ' ἐμοῦ διὰ τὴν ἔλλειψιν πρωτοτυπίας τοῦ βιβλίου του «Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης· καὶ διὰ τὴν ἐπιγνώσει ἐσφαλμένην κρίσιν αὐτοῦ καὶ ψηφοφορίαν· κατὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἑδρας τῆς Γεν. Ἐκκλ. Ἱστορίας¹ καὶ νομίσας οὕτω θιγεῖσαν «τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ τιμὴν»², ἀπελογήθη διὰ τῆς «Θεολογίας» (1926 σελ. 131-143) διὰ τρόπον ἥμιστε ἐπιστημονικοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν ἀπολογία αὐτοῦ περὶ συλήσεως τοῦ Niemeyer ἐν τῷ «Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης» καὶ ἀτυχῆς εἶνε καὶ ἔτι μᾶλλον ἐμείωσε τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς ἐριμνευτοῦ τῶν σαφῶν τοῦ Πηλουσιώτου κειμένων, αὐτὸς δ' ἐξακολουθεῖ σιωπῶν ἐπὶ τῆς σαφοῦς κατηγορίας ὅτι τῶν παρατηρήσεων, ἃς ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐκθέσει τῶν κριτῶν ἐποίησε περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν κρίσιν τῆς Σχολῆς ἐπιστημονικῶν ἔργων μου, οὐδεμία εἶνε ἀληθῆς καὶ δικαιολογημένη ἀλλὰ πᾶσαι ἀνεξαιρέτως ψευδεῖς, τοῦτο δ' ἐπάγεται ὀρισμένως εὐθύνας ἀπέλασιν τοῦ ἠθικοῦ νόμου, πρὸς τοῦτω δὲ καταφῶρος διεστρεψεν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐξ ὧν προήλθεν ἡ συζήτησις³ καὶ μεταπίπτει εἰς

1. Α. Κλεομένους : Συμβολαὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν κριτικὴν, ἐν τῷ «Ἐκκλ. Φάρο» τῆς Ἀλεξανδρείας, Ἀπρίλιος 1925 σελ. 1-71 καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχει.

2. Δ. Σ. Μπαλάνου : Ἐπιστολή, 15 Ἰουνίου 1925 ἐν «Ἐκκλ. Φάρο» (Ἀπριλ. 1926)

3. Π.χ. περικοφας τὸν πρόλογον τῆς εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἀποκρισεῶς μου ἐπεζήτησε ν' ἀνεύρη ἀντίφρασιν, διότι ἐχαρακτήρισα δὴθεν τοῦτο ὡς ἐκδίκησιν· ἐνῶ ἐγὼ τὴν ἐκδίκασιν ταύτην δύο τῶν κριτῶν μου σαφῶς συνήψα πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ 1923 βιβλιοκρισίαν τῶν «Παλαιολογίων καὶ Πελοποννησιακῶν» τοῦ μακαρίτου Λάμπρου (Συμβολαὶ σελ. 33) ὥστε ὅλη ἡ σμ. 1 τῆς σελ. 132 οὐδεμίαν λέγει ἀλήθειαν.—Ἐτι βαρυτέραν τῶν πραγμάτων διαστρεφὴν ὁ κ. Μπ. ποιεῖται ἐν οἷς γράφει περὶ ἐμοῦ ὡς δὴθεν «ὕστεροῦντος περὶ τὰς σπουδὰς» τοῦ ἐξαλεγέντος ἀντιπάλου μου, διότι ὁ κ. καθηγητὴς προφανῶς γινώσκει, ὅτι τὸ δίπλωμα τῶν Ἀκαδημειῶν τῆς Ρωσίας, ὅποιον ἔχουσα καὶ δύο τῶν συναδέλφων τοῦ κ. Μπαλάνου εἶνε ἰσοβάθμιον πρὸς τὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν πανεπιστημίων καὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἱ δ' ἐν Γερμανίᾳ, καὶ διὰ ἀνευ Staatsexamen, σπουδάζοντες πάντως οὐχὶ τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν σπουδάζουσι ὅπως μετὰ πλείονος δικαίου διδάξουσιν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου. Ἡ δὲ περὶ τῆς «συγγραφικῆς δράσεως» τοῦ προτιμηθέντος καθηγητοῦ κρίσις τοῦ κ. Μπαλάνου καὶ τῶν δύο αὐτοῦ συναδέλφων, ἡ ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Σχολὴν καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, εὐρηται εἰς πληροστάτην ἀντίφρασιν πρὸς τε τὴν τελικὴν αὐτῶν ψῆφον καὶ μάλιστα πρὸς τὰς ρητὰς ἐπαιτήσεις τοῦ νόμου.

ἔδαφος, ἐφ' οὗ δὲν νομίζω εὐχερῆς νὰ παρακολουθήσω αὐτὸν ἰ, ἐγὼ τὴν μὲν ἐπάνοδον εἰς τοῦτο τὸ θέμα θεολογικῆ καὶ ἁποστολικῆ καὶ καταπέραν τῆς περιωπῆς τῆς «Θεολογίας», παραπέμπων δὲ τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰς τὰς «Συμβολάς μου» καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ «Νέᾳ Σιών» δημοσιευομένην νεωτάτην περὶ «Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου» μελέτην μου, τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ καταλύω τὴν ἀνιάραν ταύτην συζήτησιν, χαιρῶ δ' ὅτι καὶ ὁ κ. Μπαλάνος εὖθεν ὀριστικῶς, πιστεύω, τὴν φορὰν ταύτην «σπουδαιότερας ἀσχολίας καὶ διὰ τὴν ἀσχοληθῆν πλέον καὶ τὰ λοιπά»

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος 926

ΑΔΑΜ. Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

1. Ἐν σελ. 134 σημ. 1 ἀναληθῶς παριστᾷ με ὡς «ἀνακαλύψαντα» τὸ 1436 ὡς ἔτος τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου, διότι ἐν τοῖς εἰδικοῖς περὶ τῆς Συνόδου ταύτης συγγράμμασί μου: «Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδος 1899» καὶ «Σίλβεστρος ὁ Συρόπουλος καὶ τὰ Ἀπομνημονεῖματα αὐτοῦ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου 1925», ὑπερικοσῶς ἀναγράφω τὸ ἀκριβὲς ἔτος 1438-1439, οὐδαμοῦ δ' ἐνθυμούμαι ἂν ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἀνεγράφη τὸ 1436. Ἐδὲ 1443 ὡς ἔτος τοῦ θανάτου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, οὐχὶ ἐγὼ «ἀνακάλυψα», ἀλλ' ὁ Dräseke, ἐδέχθη δ' αὐτὸ καὶ ὁ Λάμπρος, ὅστις πρότερον ἐδέχετο ὡς τοιοῦτο τὸ 1449. Ἄν δ' ὁ καρδινάλιος Marcetti, πολὺ μετ' ἐμὲ, παρέσχε νέον τι, μήπω ὀριστικῶς ἐξακριβοθῆν, στοιχείον ὑπὲρ τοῦ ἔτους 1444 εἶνε τοῦτο λόγος νὰ μέγωμαι ἐγὼ ὑπὸ τοῦ κ. Μπαλάνου διὰ τοῦ ὅλου παρθίου βέλους τῆς ἀνωτέρω σημειώσεως; Τοῦτο δὲν λέγεται οὔτε εὐθύτης οὔτε «ἐπιστημονικῆ» σοβαρότης.